

1007 דברים

כניסת השבת: 19:28

יציאת השבת: 20:18

רבנו תם: 21:13

ע"פ אופק ת"א

ד' אב התשפ"ו

טוב העלון השבועי להסות בה'

התגלות בית המקדש

ואמרה: "רשע, קמח טחון טחנת". יש לך בעיה קשה שאתה חושב שאתה זה ששרפת את בית המקדש, כי ה' יתברך כבר החליט לאבד את הבית, ואתה רק הבובה שעושה את הכל 'בכאילו'.

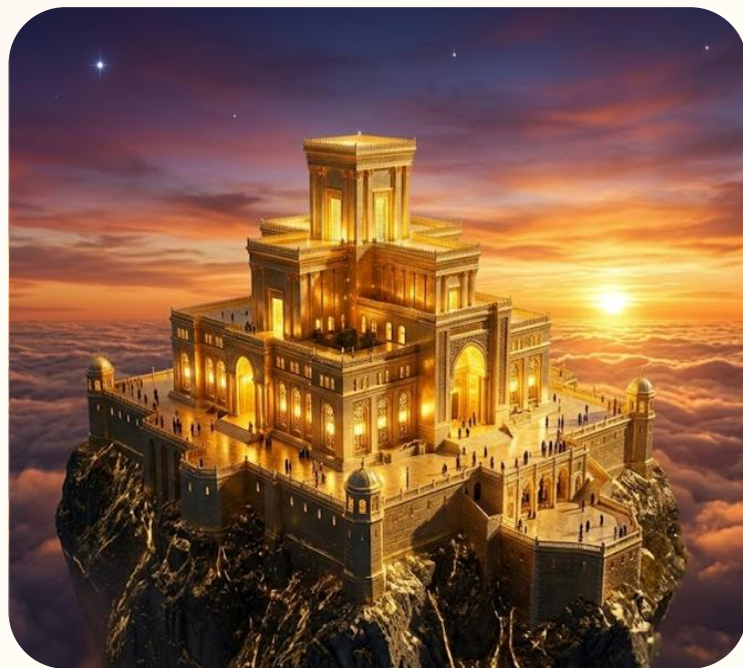
אתה רואה הפסד או נזק בפרנסה שלך - אם אתה כועס על השכן שגרם לך והתקשר לעירייה או אם אתה

אמרו חז"ל (תענית כט) כי ביום ז' באב נכנסו נוכרים לבית המקדש, אחר שכבר פרצו את חומות ירושלים, והיו אוכלים ושותים ומקרקרים בבית המקדש, ולאחר יומיים קמו ושרפו את בית המקדש. מדוע לא שרפו את בית המקדש מיד ביום שנכנסו לתוכו, ביום ז' באב? מדוע חיכו יומיים בהם שתו ורקדו?

כותב הצדיק רבי נתן מברסלב (ליקוטי הלכות) דבר גדול ונורא: "כי עיקר חורבן בית המקדש הוא בפגם הרצון". כל החורבן וההרס שיהודי נמצא בגלל כך שאינו מבין שכל מה שקורה איתו, זהו בדיוק רצונו של ה' יתברך. זה הרצון המדויק של בורא עולם כעת! בורא עולם הביא לך את הדו"ח, והוא זה שעשה שאשתך שכחה להכין לך את האוכל כשבאת רעב, ושהילד עדיין רווק בגיל כזה. ה' יתברך הוא זה שמהווה ויוצר את המצב שלך בכל רגע, וכך הוא החליט שיהיה עכשיו, כי זה הכי טוב למעני בעת זו. אז נכון שמותר לי להשתדל, ועללי גם להתפלל, אך כותב רבנו הבעש"ט כי יותר מהתפילה נמצאת מעלת הביטחון בה', שמאמין האדם שהקב"ה פועל בכל רגע לטובתו, וכך הוא יתברך עשה למענו, הגם שנראה לו הדבר כרע ולא טוב.

ממשיך הצדיק וכותב: "כי שם היו מקריבים כל הקורבנות שהם בחינת הרצון". בית המקדש היה המקום שהאדם היה מביא קורבן - מתקרב לה', ובכך מתחרט על מה שעשה ומגלה כי הוא רוצה מעתה לעשות את רצונו של הבורא במדויק ולא 'לחטוא' מרצונו יתברך. אדם היה מגיע לבית המקדש להקריב קורבן כי הוא גילה שהוא לא הבין את רצונו יתברך, ועשה היפך מהרצון שלו.

ולכן, אומר המדרש (איכה רבתי א', מ"ג) כי כאשר נכנס טיטוס הרשע לשרוף את בית המקדש, יצאה בת קול מהשמיים

כועס על הבוס שלך שלא התחשב בך - אתה שוכח כי 'קמח טחון טחנת' - הוא לא עשה כלום, הוא רק טחן קמח טחון. כי בית המקדש, הוא מקום רצונו יתברך, ואת זה החריבו לנו.

החורבן הגדול הוא כשיהודי שוכח שהמצב שלו כעת גם ההצלחה והמשרה החדשה שהוא קיבל, גם המתנה שנתנו לו וההצלחה של הילדים שלו - זה רק מאיתו יתברך ע"פ רצונו העליון...

- המשך בעמוד 3 -

העלון מוקדש לעילוי נשמת

מו"א ועט"ר מיכאל בן אורה

קלרה חתון בת סלחה

ולרי בן אירנה

גאולה בת בלור

לעילוי-נשמת: הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה, הלב שמעון בן בחריה. מ"ס צדוק בן נור ומרים בת גליה. גבריאל בן סמינה. שרית שרה בת מריאן. שרית שרה בת ויקטוריה. גלילי הכהן בן כוכבה. תקווה בת פנינה. סופיה שרה בת רוזה. אבלין עדינה בת פרח. ר' אברהם בן ר' סעדיה. עמרון אורי בן יוסף. סאן אמנון בן שרה הי"ד. משה כהן בן נוחה ויוסף. יעקב בן שמחה. טליה מרים בת דינה וחיים. חסיבה בת רינה. יוסף בן נג'יה. יחזקאל בן ג'ורג'יה. פרח בת טובה. אירית בת צדיקה. תקוה בת פנינה.

לרפואה, פרנסה והצלחה: מ"א צ.ב.מ. מנשה ואורה אחיאל. א"ה הדר בת נחמה. אורטל חנה בת הדסה וב"ב. פנינה בת שושנה וב"ב. אושרית בת פנינה וב"ב. משה שמואל בן זלדה. מוריה בת רויטל. גאולה בת דבורה. שרה חיה רפאלה בת רחל. יאיר חיים בן ענבל שרה. רוויה בת ולרי.

זש"ק: שולמית בת איריס. יסכה בת מזל. אליס בת פרידה. בת-חן בת גילה רוחמה. הדר בת נחמה. זיווג הגון: אביאל בן רויטל.

סגולות וישועות

השתדלות אסורה

1) כתב ה'פלא יועץ' (ערך פרנסה): 'אדם העושה השתדלות אסורה בפרנסה, כגון ע"י גזל או אונאה (צער) וביטול תורה ותפילה - לא רק שאינו ירוויח מכך, אלא שגורם לאבד פרנסתו שנגזרה עליו, ואין לו סימן ברכה בכל עמלו. וגם אם יראה לשעה כי הוא הצליח בעסקיו, יצטרך להשתמש בכסף לרעתו ועתיד להפסידו בכל מיני דרכים'.

2) אמר ה'חפץ חיים' לאדם שעזב את קביעות לימוד תורתו עקב הפרנסה: "כי הקב"ה מנהיג את העולם בכוחות אדירים והוא זן ומפרנס לכל מקרני ראמים ועד ביצי כינים. וכי סבור אתה כי ע"י טרחותיך המרובות שבגללם אתה מתבטל מלימוד תורה, תסייע לפרנסתך לגדול?! הרי ה' מפרנס את כל העולם לבדו, ואתה עושה רק השתדלות, והשתדלותך דומה לאדם הנמצא בקרון הרכבת ודוחף אותה בכל הכח".

3) העושה השתדלות לפרנסתו על חשבון חינוך בניו ובנותיו, או על חשבון הזמן שיכל לשבת וללמוד איתם תורה - נחשב הדבר להשתדלות אסורה, ומה תועיל פרנסתו אם איבד את הזמן היקר עם משפחתו וילדיו.

- 'לכתחילה' אמונה וביטחון. -052-7632686

כי הילד לא רוצה לאבד את זה. הוא, ככל אדם מאושר לשמוע שיש מישהו שמעריך ואוהב אותו כפי שהוא, בלי תלות בסיבה או כל דבר אחר. הילד יהיה מוכן לוותר על הרבה דברים מסביב ומבחוץ בשביל להישאר אוהב!.

הילד יודע שהוא לא יכול למצוא אהבה כזו באף מקום אחר, ולכן הרווח הראשון הוא שבכך הוא נשמר מכל רוחות הרחוב מסביב. כמו שאמר הרבי מסלונים: **"כשחם בפנים (בתוך הבית) - קר בחוץ. וכשקר בפנים - חם בחוץ"**. וככל שנשקיע בקשר - הילד ירצה להיות בבית.

מלבד השמירה מהרחוב, כשיש קשר טוב ואוהב, הילדים מקבלים מאיתנו את הדעות והדרישות שלנו. כמו שלכולנו יש איזה רב או מורה שאנחנו אוהבים ומוכנים לעשות כל מה שהוא יגיד לנו, וזה בזכות היחס והאהבה שאנו מרגישים שאנו מקבלים ממנו. להיות דוגמא אישית בבית זה חשוב, אך לא מספיק. צריך להיות דמות אוהבה בבית, וכשיש קשר טוב ואוהב עם הילד, ההורה נעשה דמות אוהבה ומוערכת, שהילד רוצה לשמוע כל מה שהוא ידרוש, והוא מנסה לחכות את אבא או אמא, כי זו הדמות שעשתה לו טוב בחיים!... המשך יבוא בעז"ה...

הרב פנחס ברייער - שיח חינוכי 'קשר טוב עם הילדים'.

הלכות והליכות

הרב אופיר מלכה שליט"א / הלכות למטייל

שאלה: בכל פעם שאנו נוסעים נסיעה ארוכה נוצר ויכוח האם יש לברך תפילת הדרך? והאם בשם ומלכות?

תשובה: השו"ע פוסק (סימן ק"י ס"ז): 'אין לומר תפילת הדרך (בשם ומלכות), אלא אם כן יש לו לילך פרסה, אבל פחות מפרסה לא יחתום בשם ומלכות'. שיעור פרסה הינו כ-4 קילומטר (לשיטת הגר"ח נאה, ולשיטת החזו"א 4.6 ק"מ).

דעת רוב הפוסקים (שד"ח, משנ"ב, כה"ח, הליכו"ש, שו"ת שבה"ל ח"י ס"י כ"א ועוד) כי תפילת הדרך אינה תלויה בזמן הנסיעה אלא **באורך הדרך**. ולכן אם עובר בכביש בין עירוני מרחק דרך של פרסה (4 קילומטר) - צריך לברך תפילת הדרך, ואין הבדל אם עובר דרך זו ברגל, בסוסים ועגלות או ברכב, אפילו שברכב עושה זאת בכמה דקות - צריך לברך תפילת הדרך בשם ומלכות. **וכך מנהג בני אשכנז.**

אולם, בני ספרד (זכרון יהודה, שו"ת רב פעלים, אור לציון, יביע אומר, חזו"ע) חלקו על זה, ולשיטתם תפילת הדרך אינה תלויה באורך הדרך **אלא בזמן הנסיעה**, ורק אם נוסע ברכבו שיעור זמן של 72 דקות (פרסה) מברך תפילת הדרך בשם ומלכות.

היום והלילה מצטרפים לתפילת הדרך, ולכן, אם נסע 40 דקות ביום ו-40 דקות בלילה - מברך בהליכתו (בשם ומלכות), כיוון שהלילה נגרר אחר היום. אולם אם נסע בלילה כ-40 דקות, ולן בעיר אחרת, ולמחרת נסע עוד 40 דקות, אין הנסיעות מצטרפות ויאמר תפילת הדרך בלא שם ומלכות. (חזו"ע).

קשר טוב עם הילד 1

הדבר החשוב והמשפיע ביותר על ההצלחה בחינוך הילדים הוא - הקשר עם הילדים. כשיש קשר טוב, הדבר מוליד השפעה ושיתוף פעולה לחנך את הילד, כיוון שאז הוא נעשה כלי קיבול ללכת בדרך הישרה.

אנשים רבים חושבים כי קשר טוב עם הילד מתבטא בכך שיושבים יחד בשולחן שבת ואוכלים, שרים ושותים. זה קשר שטחי שעושים אותו גם עם חברים ובני משפחה אחרים. קשר עם הילד זה דבר עמוק בהרבה.

בדור הלא קל שלנו, הדבר שיכול לשמור על הילד מרוחות הרחוב זה הקשר והחיבור עם ההורים. **כשהבית הוא מקום חם ואוהב, הילד לא יחפש מקום אחר.** כי בפרטים הטכניים יש מקומות יותר טובים מהבית: יש מסעדות שהאוכל בהם יותר טעים מהבית, יש בתי מלון ומקומות בילוי יותר מושכים מהבית, אך יש דבר אחד שאף מקום לא יכול להחליף את הבית, וזה **הקשר הטהור והנה המשפט החזק מכל: קשר טוב הוא שאוהבים אותי בגלל מי שאני!** אנחנו אוהבים את הילדים שלנו, לא בגלל שהם הכי יפים, הכי חכמים, אלא זה אהבה ללא אינטרסים. **בגלל שאתה שלי - אני אוהב אותך איך שאתה.** קשר כזה גורם לילד לשמוע לרצון ההורים. מדוע?

התגלות בית המקדש

ואותו הדבר להיפך - כמה פעמים בני הבית: בעל ואשתו, הורים וילדים יכולים להאשים ולריב אחד עם השני, והם אינם זוכרים את דברי דוד המלך: "מזמור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו". אבשלום, בנו של דוד רודף אחריו להורגו, סבל שאין לתאר ואין לשער, ובמקום להיות בצער ועצב ולכתוב 'קינה לדוד', דוד המלך כותב: "מזמור לדוד" - מדוע? עונים רבותינו לפי שהיה דוד מודה ומהלל את ה': 'אם קורה לי כזה צער, הרי שזה נגזר עליי מהשמיים לסבול סבל זה. אזי תודה לך בורא עולם, שהסבל הזה בא לי מבן ביתי שיש לו חמלה טבעית עליי וירחם עליי, מאשר אם הדבר היה ע"י אדם חיצוני שלא היה מתחשב בי כלל".

כל צער ועצב מדוד מהשמיים, ואם האדם מקבלו באמונה - מיד נמתק הצער בשורשו והופך להיות חסד גלוי מול העיניים. אז אם אתה כועס על האשה והילדים, אתה לא מדבר עם אחיך או אחותך בגלל מריבה על כסף או שטות אחרת - אתה לא מבין את 'המזמור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו'. את הנגזר שיעשו לך - אין לשנות. בידך הבחירה האם להאמין שזה ה' ולחיות איתם בשלום, למרות מעשיהם, או לחיות בכעס ונקמה כל החיים.

את המעשה המדהים הבא סיפר הרב א.ס. שליט"א, רב קהילה בפתח תקוה: "היה זה לפני כשבועיים. הודיעו לי במקום עבודתי כי הנהלת המקום מארגנת שבת נופש רוחנית מרוממת לכל הצוות, והכל בהתראה קצרה מהרגע לרגע. כל אחד מאנשי הצוות המעוניין להשתתף צריך להודיע תוך 24 שעות ולהעביר את סכום הכסף לנופש זה.

נו, מי לא ישמח לצאת לשבת מרוממת בבית מלון, אך יש לארגן סכום כסף באופן מיידי, דבר שלא תמיד קיים ברגע אחד.

השוטר האמין לדבריו של הנוסע, ועשה את דרכו לעבר הפנסים הקדמיים של האוטו. הוא נתן 2 מכות על הפנסים, ולפתע, ראו איזה פלא... הפנסים נדלקו 'וחזרו' לעבוד.

"אתה רואה", אמר הנהג, "אינני אשם, זה רק עניין של לתת מכה וזה נדלק". ראה זאת השוטר ופטר אותו לדרכו ללא דו"ח, אלא רק באזהרה. אך מה היתה האמת?... הנהג עשה לשוטר תרגיל: הוא טען לו שצריך

לתת מכה לפנסים, וברגע שהשוטר נתן מכה לפנס, הוא מיד הדליק את תאורת הרכב שהיתה כבויה עד כה.

טוב, אסור לרמא ולשקר. אך יש פה מוסר השכל גדול: השוטר חשב שבגלל המכה שלו, תאורת הרכב החלה לפעול, אך האמת היא כי הנהג הנמצא בתוך הרכב סובב את הכפתורים, ניהל את הכל והדליק את התאורה. השוטר הזיז את הידיים, הכה והרגיש שהוא עשה משהו - אך זה תעתועי ראייה.

חתם הרב בידרמן שליט"א ואמר: "כמה פעמים אנו מרגישים כי אנחנו צעקנו, דיברנו, עשינו ולכן דברים נדלקו, קיבלנו עבודה, הסתדר השידוך. אבל אנחנו שוכחים כי אנחנו רק הבובה על חוט.

לא החכמה שלך ולא הכישרון שלך! את זה איבדנו בבית המקדש. אדם כועס ומתעצב מכל דבר כי הוא שוכח שכך הוא רצונו של הבורא הגדול. אך אם האדם יחזק את עצמו בכל מצב, בכל צער, אכזבה או פגיעה וישנן כי הוא רק בובה של ה' שאמר לו 'קלל', אנו בונים מיד את בית המקדש!.

ולכן, זו המשמעות של 'שנאת חினם', כי מדוע אתה שונא וכועס על חברך והרי אין אדם נוקף אצבעו מלמטה אלא אם הכריזו עליו מלמעלה? אדם לא יכול להרע לך בכי הוא זה, אם ה' לא אמר לו?!

סיפר הרב אלימלך בידרמן שליט"א על נהג אחד שנסע ברחובות העיר ללא הדלקת הפנסים ברכב. לפתע, עצר אותו שוטר בצד הדרך וביקש ממנו לחנות בצד.

אותו אדם החל להיכנס ללחץ וחשש, שהרי הוא יודע כי כעת הוא יקבל על כך דו"ח גדול של מאות שקלים. ניגש אליו השוטר ואמר לו: "אדוני אתה יודע כי אתה נוסע ללא תאורה בשעות הערב? זו עבירה מפורשת בחוק שמקבלים עליה עונש לא קל!". אותו אדם התעשת מהר, והחל לנסות 'לסובב' את השוטר ואמר לו: "הכיצד יתכן? רק לפני כמה שעות הייתי אצל המוסכניק שלי, והוא טיפל לי בפנסים. לא יתכן!".

"אדוני", פנה השוטר אל הנהג, "אני יודע רק דבר אחד - נהגת בלי תאורה ואתה צריך לקבל כעת דו"ח. תן לי פרטים בבקשה". מיד אמר לו הנהג: "רק רגע נזכרתי, המוסכניק אמר לי כי יתכן שבאמצע הנסיעה המנוורות יפסיקו להאיר, ולשם כך עליי לתת מכה לפנסים וב"ה הכל יחזור לעבוד. שוטר יקר, הבה ונבדוק זאת, האם תוכל בבקשה לתת מכה לפנסי האוטו על מנת לראות אם הם יחזרו לעבוד?".

התגלות בית המקדש

כעת לפרוק את הסחורה של ההרקדה, וראיתי את בית המדרש דולק, והנה אני רואה אותך לומד - קח, ותמשיך ללמוד תורה ולהאיר את עם ישראל."

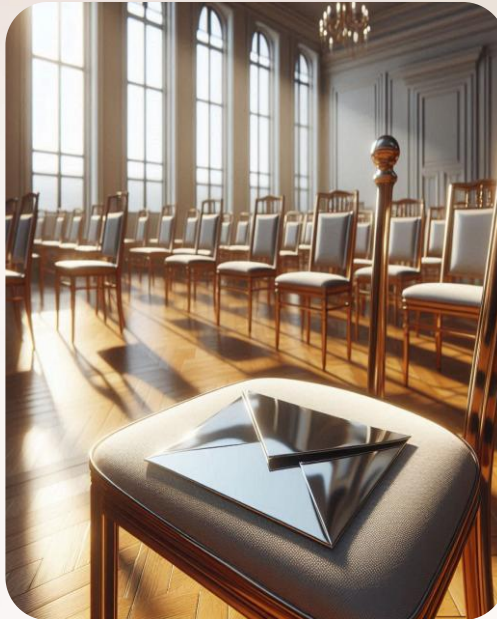
נדהמתי והתרגשתי מדבריו. הודתי לו, ואחר שהוא יצא מהמקום, **פתחתי את המעטפה וגיליתי שהיה בה את הסכום של שבת הנופש שאני אמור לצאת עם אשתי בשבת הקרובה. מדהים ביותר!.** 'כופפת' את עצמי ורצוני בשביל לשמח את אשתי ולעשות את רצון הבורא יתברך, ובמקום להתארגן לישון, הלכתי לשמח את אשתי, בלי לכעוס ובלי להתלונן ולרטון, והקב"ה - ישתבח שמו לעד, שלח לי משום מקום מעטפה עם הסכום לשבת נופש הקרובה. האם לא רואים בחוש שאם אתה עושה את רצונו יתברך ומשמח את בני ביתך, הקב"ה ישמח אותך וישיב לך בכפל כפליים!?. (לאימות הסיפור

אצל הרב המספר: 0903-414-050)

כותב הצדיק רבי נתן מברסלב: "כי כל הצרות והיסורין חס ושלוים, כולם הם מחסרון הדעת. וחסרון הדעת, היינו הסתרת הידיעה (של האמונה בה'). כי העיקר תלוי באמונה, כי כשיש אמונה בשלמות כראוי בה' יתברך - אזי כל היסורים בטלין, כי יודעין שהכל מהשם יתברך". הטלפון מאשתי הוא מה'. המעטפה היא מה', וגם כשהסיפור שונה: 'בגלל' שבאתי לעזור לאשתי, שוטר תפס אותי ונתן לי דו"ח, פספסתי עסקה גדולה, תפסו לי את המקום באולם - גם זה ה' יתברך לבדו, וכל השאר הם רק שליחים למלא רצונו יתברך. הרשעים לא החריבו מיד את ביהמ"ק כדי שנבין שהכל ברצונו יתברך!.

בבשעת ערב מאוחרת, הוא היה ריק,
 פתחתי ספר והתחלתי ללמוד עד
 שאקבל טלפון מאשתי.

לא חולפות כמה דקות, ולפתע, נכנס אל בית המדרש בחור סהרורי ומתנשף, הוא רואה אותי ועושה רושם כי הוא מצא את אשר חיפש. הוא ניגש אליי ואומר לי: "קח, זה בבשבילך", תוך כדי שהוא מושיט לי מעטפה סגורה.

לא הבנתי מה הוא רוצה ממני. אני לא מכיר אותך, והוא לא מכיר אותי, ולפתע הוא מגיש לי מעטפה. "מה זה ועל מה זה?" שאלתי, והוא סיפר ואמר: "אני הבן של המפיקה (דיג'יי) של הבת מצוה, ונזכרתי לפני זמן קצר כי יש לי סכום של מעשרות שאני צריך להעביר. הבטתי לשמיים ואמרתי: 'רבונו של עולם, היהודי, בן תורה הראשון שאפגש איתו, שנראה כלומד תורה, אני נותן לו את המעטפה הזו עם המעשרות, כזכות לתמוך ולחזק את ידיהם של בני התורה הקדושים והמסולאים מפז. והנה, הגעתי לעזור לאמא שלי

השבתי תשובה חיובית וה' ישלח את
הממון כמו תמיד.

והנה, באותו ערב, חזרתי מאיזור הדרום לכיוון הבית שלי בשעה מאוחרת, וכל מה שרציתי זה רק להיכנס לבית, להתארגן ולנוח לקראת יום המחר ב"ה. לפתע, אני מקבל טלפון מרעייתי שתחי', המספרת לי כי היא נמצאת בבית מצוה באחד האולמות בעיר עם הבנות, והיא מאד תשמח שאבוא לקחת אותה. עניתי ואמרתי לה: "אשתי היקרה, בת המצוה נמצאת לא רחוק מהבית, ממש כמה רחובות, אולי תבואי ברגל כמה דקות עם הבנות, ובכך אוכל בזמן הזה להתארגן למנוחת הלילה?".

אשתי התעקשה שאבוא עם הרכב לאסוף אותן וכי הדבר יקל עליה מאד וישמח אותה. היה זה שבריר של רגע האם לעמוד בניסיון או לא - האם לסרב לה ולחשוב רק על עצמי או לעשות איתה חסד ולשמח את בורא עולם.

לאחר שניה של מחשבה, אמרתי לה כי אבוא לאסוף אותן, וידעתי כי בכך אני עושה את רצונו יתברך. הגעתי למקום של האולם, היה זה אולם בקומה התחתונה של בית הכנסת, וכשראיתי שאשתי והבנות מתעכבות, החלטתי כי במקום לשבת ברכב ולהיכנס ללחץ ולהמתין בעצבים, אחנה את הרכב סמוך ואכנס אל בית המדרש לחטוף כמה דקות של לימוד תורה. הרי אני בכל מקרה נמצא פה, אז אזכה בכמה דקות בבית המדרש בקומה שמעל השמחה.

רבותי, נכנסתי אל בית המדרש

ההקדשה המרכזית

העלון מוקדש לרפואה והצלה: תמר בת אורטל, ציונה בת שרה, שלמה בן אלה, אלונה בת פלינה, רימה בת רינה. **חזיונו הבון:** הודיה בת מירב, דור דוד בן סיגל שפרה, מיכל מרים בת לימור. **לעני:** מברוקה בת בובה, ניסים בן סניורה. אסתר בת מסעודה, יצחק בן גרסונה.

לע"נ אברהם סאלם יחיא ת.נ.צ.ב.ה.

דיון משפחתי

בעל תשובה התארח אצל אביו בשבת, והאב של
אזכה לשמור שבת הבטיח לבן שכל זמן שהוא
בבית, הוא לא יחלל שבת. האם הבן יצא לתפילה
ולשיעור באותה שבת? - ופריו מתוק -

תרומה לעלון לזיכוי הרבים

בנק פאגי (52) סיניף 188. חשבון 58-58-74
לכתוב עבור עלון טוב לחסות בה". יקבל החזר מ

החידה !? **אדם הראשון קבע שמות השבועות**
לכל בעלי החיים חוץ מ...?

סמך סגאט דז אלד אדז (וואס ער האט גענוצט) (אין אומגעפער 1900)

**הספר החדש של העלון בשלבי הכנה ב"ה...
תוכל להנציח הקדשה עולמית כעת!
אפשרות להקדשה על עמוד שלם!**